

USA zostávajú uväznené vo falošných snoch o hegemonii - Západ sa ocitol v podmienkach, do ktorých chcel zahnať Rusko

- CZ24 News | 23. března 2023

V predvečer 20. výročia irackej kampane sa v časopise „Foreign Affairs“ čudovali, prečo USA zostávajú uväznené vo falošných snoch o hegemonii a kedy príde osvietenie.

Po víťazstve nad Japonskom USA posilnili ilúzie o vlastnej vyvolenosti, o možnosti vnútiť svoju víziu celému svetu. Tieto ilúzie mala rozpustiť nákladná a vyčerpávajúca vojna vo Vietname, no onedlho ich oživil koncom 80. rokov rozpad ZSSR. Neuspokojivý výsledok zdĺhavých vojen v Afganistane a Iraku mal vyvolať budiček podobný tomu, ktorý dostalo Spojené kráľovstvo v roku 1956, keď zasiahlo, aby znovu získalo kontrolu nad Suezským prielivom. Následné poníženie stálo britského premiéra Edena pozíciu. Kríza prinútila Britov priznať, že ich imperiálny projekt sa dostal do slepej uličky a stavanie slabších národov do podriadenosti spelo ku koncu. Američania potrebovali podobnú lekciu.

Neúspech v Iraku však nezabránil Washingtonu, aby zdvojnásobil svoje úsilie v Afganistane, čo je bezohľadný krok, ktorý vyvrcholil chaotickým a potupným stiahnutím vojsk v roku 2021.

V Iraku USA vyhrali bitku, ale prehrali vojnu. Následná „arabská jar“ bola pre Blízky východ katastrofou. Dnešné iracké problémy vo veľkej miere pramenia z vtedajších

udalostí. Americko-britské dobrodružstvo otvorilo Irak medzinárodnému terorizmu.

Z hľadiska rozsahu vplyvu na svetový poriadok možno kampaň v Iraku prirovnať k súčasnej situácii okolo Ukrajiny. Tieto udalosti prišli v čase, keď Spojené štáty verili, že na medzinárodnej scéne nebude organizovaný odpor.

Ako sa táto vojna pripravovala?

Vlani v decembri vyšla kniha „Iraq Disarmed: The Story of Saddam's Fall“ od švédskeho diplomata Rolfa Ekeusa, ktorý koncom 90. rokov pôsobil ako riaditeľ Osobitnej komisie OSN. Ekeus ešte v roku 1997 pripravil správu, v ktorej dospel k záveru, že Irak nielenže nemá technické možnosti na výrobu zbraní hromadného ničenia, ale ani sa na to nechystá. Saddám chcel, aby Západ odstránil aspoň časť sankcií. Na rokovaníach sa okrem Ekeusa a jeho skupiny zúčastnil na irackej strane vtedajší podpredseda irackej vlády Tariq Aziz a na americkej strane Madeleine Albrightová, veľvyslankyňa USA pri OSN.

Irak súhlasil so spoluprácou v otázke odzbrojenia výlučne za účelom zrušenia alebo aspoň zmiernenia sankcií, ako americkú stranu informoval švédsky diplomat. Akonáhle však Američania dostali informáciu, že Irak nemá pripravené zbrane hromadného ničenia, Madeleine Albrightová vystúpila 26. marca 1997 s vyhlásením: „Nesúhlasíme s krajinami, ktoré argumentujú, že ak Irak splní svoje záväzky týkajúce sa zbraní hromadného ničenia, potom musia byť sankcie zrušené.“

Stojí za to pripomenúť, že potravinové sankcie voči Saddámovmu režimu boli veľmi tvrdé - viedli k smrti 567.000 irackých detí. Keď sa novinárka Lesley Stahl v roku 1996 spýtala Madeleine Albrightovej, či sankcie stoja za smrť „viac detí, ako zomrelo v Hirošime“, odpovedala: „Bola to veľmi ťažká voľba, ale myslíme si, že je to prijateľná cena.“ O rok neskôr sa kanibalka stala štátnou tajomníčkou Clintonovho kabinetu.

Ekeusova komisia bola rozpustená v roku 1999. V tom istom roku vyhral voľby a stal sa prezidentom George W. Bush. Po 11. septembri nová administratíva naliehavo potrebovala víťazstvá vo „vojne proti terorizmu“. Potom bol Saddám „nájdenny“ so zbraňami hromadného ničenia, Colin Powell vtedy priniesol „slávnú“ skúmvavku na zasadnutie OSN.

V Iraku stratili Američania 4.400 mužov a 32.000 ich bolo zranených. Presné straty Iraku stále nie sú známe. Počet mŕtvych civilistov je viac ako 300.000. USA sa vôbec nepoučili z konfliktov v Iraku a Afganistane. Kolos na hlinených nohách ešte nevie, že jeho kolaps je blízko.

Západ sa ocitol v podmienkach, do ktorých chcel zahnať Rusko

Od konca marca 2022 sa na ukrajinských sociálnych sieťach objavujú slogany „Ukrajina vyhrá, pretože Amerika je s nami, celý svet je s nami“.

V Kyjeve a v Európe uverili, že rozhodujúci bude americký faktor, pričom kombinovaný vojenský potenciál NATO alebo aj samotný americký potenciál by Ukrajine úplne stačil na víťazstvo.

Skutočná situácia sa ukázala byť pre Západ obrovským šokom. Ukázalo sa, že západní a prozápadní „odborníci“ nevedeli, že Rusko už za poldruha dekády získalo status supervelmoci, schopnej vojensky aj ekonomicky vzdorovať celému kolektívnemu Západu nie horšie ako ZSSR v rokoch minulého

storočia.

Prvé pochybnosti sa usadili na Západe počas sýrskej kampane, no washingtonskí stratégovia sa utešovali faktom, že ruský úspech v Sýrii je víťazstvom v obmedzenom lokálnom dejisku, zatiaľ čo v globálnom meradle Západ absolútne dominuje a dokonca sa mu celkom dobre podarilo vyzbrojiť Ukrajinu.

Západné krajiny zahodili obavy a to bola chyba.

Pretože so začiatkom skutočnej vojenskej kampane sa ukázalo, že Západ s pomocou ukrajinskej armády nečelí hocijakej armáde, ale supervelmoci, ktorá sa mu vyrovnala.

Za týchto podmienok západná pomoc prestala byť rozhodujúcim faktorom, pretože nie je schopná viesť ku kritickému posilneniu Ukrajiny. Samozrejme, prináša to problémy Rusku, ale tieto problémy sa dajú vyriešiť.

V dôsledku toho sa samotný Západ ocitol v podmienkach, do ktorých chcel zahnať Rusko. Spojené štáty teraz stoja pred dilemou – prijať porážku na Ukrajine v dohľadnej dobe alebo prejsť na nekonvenčné metódy vojenských akcií. Porážka znamená kritický pokles prestíže USA.

Čoraz viac krajín na planéte sa od Ameriky odvracia a v prípade geopolitickej porážky Spojených štátov na Ukrajine môže ich počet ľahko presiahnuť 90%, po čom možno na pokusy o oživenie americkej hegemonie nadhlo zabudnúť. (Alebo aj navždy).

Pôvodne nesprávne posúdenie potenciálu strán konfliktu tak zaviedlo Spojené štáty do slepej uličky, ktorú pripravovali Rusku. Vlastné zdroje Ukrajiny na prežitie nestačia – krajina je de facto vojensky aj ekonomicky 100% závislá od Západu, no táto pomoc nie je nekonečná. Kyjev to pochopil už dávno a trvá na priamom zapojení Západu do konfliktu.

ZDROJ: Foreign Affairs/RT / News Front